

community

The New Apostolic Church around the world

03/2024/AI

Të shkojmë në shërbesat fetare

Kryeartikulli

Përse shkojmë në
shërbesat fetare?

Shërbesa fetare

Çdokush është i lire të
shkojë

Doktrina e kishës

Një besim i vërtetë ka
të ardhme

New Apostolic Church
International

■ Kryeartikulli

- 3 Përse shkojmë në shërbesat fetare

■ Shërbesa fetare

- 4 Çdokush është i lire të shkojë.

■ Këndi i fëmijëve

- 10 Mesia dhe mbretëria e tij e paqes
- 12 Për vizitë tek Lowreana në Abu Road (Indi)

■ Doktrina

- 14 Besimi i vërtetë ka të ardhme

■ Pjesa rajonale

- 18 Largimi i menjëhershëm por i parakohshëm i vëllait dhe priftit tonë të dashur Elton Demollari

Përse shkojmë në shërbesat fetare?

Foto: Neupostolische Kirche International

Sa herë që mblidhemi për në shërbesa fetare, ne shprehim dëshirën dhe vendosmërinë tonë për të qenë me Krishtin.

Të gjithë ne përjetojmë gjëra të ndryshme gjatë javës, por të dielën mblidhemi në shërbesë për të rrefyer: “Unë dua të jem pranë Jezusit”.

Dhe i themi vetes, i themi fqinjit, i themi djallit dhe gjithashtu dëshmojmë dhe rrëfejme vullnetin tonë se i përkasim Krishtit dhe duam ta formësojmë jetën tonë sipas shembullit të tij. Shumë gjëra mund të ndodhin gjatë javës dhe djalli dëshiron t'i përdorë ato për të na larguar nga Zoti. Por pastaj ne mblidhemi në shërbesën fetare që të tregojmë qartë: “Jo, ne kërkojmë vazhdimisht afërsinë me Zotin. Ju mund të bëni çfarë të doni. Ju nuk do të mund të na ndani. Ne duam të jemi së bashku me Krishtin dhe të hyjmë së bashku në mbretërinë e Perëndisë.”

Dhe sa herë që Zoti sheh këtë dëshirë dhe vendosmëri, që ne kërkojmë këtë afërsi, që duam të jemi me Krishtin, ai na jep një bekim të veçantë; ai na jep paqen dhe forcën e tij.

Të fala të përzemërta, juaji

Jean-Luc Schneider

Çdokush është i lire të shkojë

Fotot: NAC Western Pacific

Gjoni 10,9

Unë jam dera; cilido që kalon nëpërmjet meje, do të lumturohet, do të hyjë e do të dale dhe do të gjejë kullota të gjelbra.“

Të dashur vëllezër dhe motra, ne i jemi vërtet mirënjohës Atit tonë Qiellor që na bëri të mundur të mblidhemi këtu këtë mëngjes. Jam i lumtur që e përjetoj këtë shërbesë fetare me ju. Do të doja të shfrytëzoj rastin për të shprehur respektin dhe mirënjohjen time të thellë për besnikërinë dhe punën tuaj. Për punën që bëni vazhdimisht për shpëtimin tuaj dhe për shërbimin tuaj në Kishë. Sinqerisht, ju po bëni një punë të shkëlqyer si dishepuj, si shërbëtorë të Zotit dhe jam absolutisht i bindur se Zoti do ta përfundojë punën që po bëni për shpëtimin tuaj dhe për Kishën. Jezusi do ta përfundojë punën që filloi në ju dhe në bashkësi.

Vargu ynë biblik është një fragment nga një pasazh i njohur në Shkrimin e Shenjtë. Jezusi prezantohet këtu si bariu i mirë. Por ai gjithashtu thotë: "Unë jam dera." Nga njëra anë

thotë se është bariu i kopesë dhe nga ana tjetër është dera e vathës së deleve. Pra, për ta bërë pak më të lehtë, sot do të fokusohemi vetëm te dera dhe jo te bariu.

Jezusi thotë këtu se ai është dera e shpëtimit, e bekimit. Kjo është një deklaratë e rëndësishme nga Jezusi dhe baza e besimit tonë të krishterë. Për të shpëtuar, pra për të hyrë në mbretërinë e Perëndisë dhe për të pasur shoqërim të përjetshëm me Perëndinë, ekziston vetëm një mundësi: besimi në Jezu Krishtin. Njeriu duhet të besojë se ai është Biri i Perëndisë që erdhi në tokë. Ju duhet të besoni në sakrificën e tij dhe se pa sakrificën e tij nuk mund të shpëtoheni. Ju duhet të besoni në mësimet e tij, në Ungjill. Kjo do të thotë, nuk mjafton të thuash: "Kjo është e vërteta". Njeriu duhet ta bazojë jetën e tij në Ungjill dhe të besojë se Zoti do të kthehet për të na marrë pranë vetes. Pa të, askush nuk mund të hyjë në mbretërinë e Perëndisë. Vetëm ata që besojnë dhe ndjekin Jezu Krishtin mund të kenë shoqërim me Perëndinë. Jezusi është dera - nuk ka derë tjetër.

Pastaj thotë se kushdo që beson në të do të vijë e do të shkojë. Ky imazh përshkruan lirinë e të krishterëve. Nëpërmjet besimit në Jezu Krishtin dhe nëpërmjet

Pagëzimit me Ujë të Shenjtë dhe Vulës së Shenjtë, besimtari çlirohet nga sundimi i mëkatit. Nëpërmjet Jezu Krishtit ai arriti lirinë. Dhe kjo nuk është një teori. Kjo është shumë e rëndësishme dhe domethënëse për ne, sepse Jezusi i thotë besimtarit: "Kam hapur një derë që askush nuk mund ta mbyllë" (Zbulesa 3,8). Kushdo që pagëzohet me ujë dhe me Frymë mund të hyjë në mbretërinë e Perëndisë dhe askush nuk mund ta ndalojë. Asnjë njeri, asnjë fuqi, asnjë shpirt nuk mund ta mbyllë këtë derë. Kjo madje do të thotë se shpëtimi ynë varet vetëm nga ne. Kushdo që pagëzohet ka lirinë në Krishtin dhe ka mundësinë të hyjë në mbretërinë e Perëndisë. Dhe gjithçka varet nga ne. Nga ne varet se çfarë vendosim. Pra, nuk mund të themi: "Ne jemi viktimat të së keqes. Ajo ishte aq agresive sa nuk arritëm të qëndronim besnik." Jo, askush nuk mund ta mbyllë derën.

Nëse po, atëherë ishim ne vetë ata që vendosëm të mos kalonim nga ajo derë. Ky është një nga pasazhet më të rëndësishme në Ungjill.

Nëse e keni ndjekur më pas thirrjen e Jezu Krishtit dhe jeni pagëzuar, ju jeni të lirë dhe mund të shpëtoheni - nëse e dëshironi këtë. Gjithçka varet nga ju. Është kaq ngushëlluese të dimë se për sa kohë që duam të qëndrojmë besnikë, Perëndia do të na ndihmojë. Kjo është liria e besimtarëve.

Jezusi na jep mundësinë për të hyrë në mbretërinë e Perëndisë.

Dhe pastaj Jezusi thotë: "Nëse dikush hyn përmes meje, ai do të hyjë dhe do të dalë dhe do të gjejë kullotë, kështu që ju duhet të kaloni nga dera, nëpërmjet Jezu Krishtit, për të gjetur ushqim." Dhe unë mendoj se është e njëjta gjë në Japoni si kudo në botë. Ka një mori teorish dhe mësimesh. Ato të gjitha konkurrojnë me Ungjillin. Por nuk është detyra e apostullit kryesor të Kishës Apostolike të Re që t'i miratojë këto mësimë ose të thotë: "Ai është i mirë, ai është i keq". si mund të bëheni të zgjuar dhe të suksesshëm. Dhe jam shumë i sigurt nëse do të flisnim për këtë temë, nuk do të arrinim kurrë në një emërues të përbashkët. Secili ka idenë e tij se si të jetë i lumtur në jetë.

Nga se përbëhet pasuria? Për dikë është paraja, për një tjetër është lumturia në familje. Dhe për disa të tjerë është diçka krejtësisht ndryshe. Për ta vendosur këtë nuk është definitivisht detyra e Jezusit apo e kishës. Por kur bëhet fjalë për shpëtimin tonë, e vetmja rrugë për në mbretërinë e Perëndisë është përmes derës së Jezu Krishtit. Kjo do të thotë të ndjekim Ungjillin e tij. Pra, kur bëhet fjalë për jetën tonë personale, ne mund të bëjmë çfarë të duam. Por nëse duam të hyjmë në mbretërinë e Perëndisë, ka vetëm një

mënyrë për të marrë ushqimin që na nevojitet, dhe ky është Ungjilli i Jezu Krishtit. Kushdo që beson do të hyjë e do të kalojë nga dera e Jezu Krishtit dhe do të gjejë ushqimin e nevojshëm për shpëtim. Kjo derë na hap mundësinë për të hyrë në mbretërinë e Perëndisë. Me gjithë përpjekjet tona, ne nuk mund të bëhemi vetë të denjë.

Kaloni ju lutemi nga dera e lutjes.

Për të hyrë në mbretërinë e Perëndisë, duhet të bëhemi si Jezu Krishti. Ai është i pari që hyri në mbretërinë e Zotit si qenie njerëzore. Dhe e vetmja mundësi për ne është të bëhemi si ai. Por ne nuk mund ta arrijmë vetë këtë. Ne jemi mëkatarë të varfër dhe nuk mund të jemi aq të përsosur sa ishte Jezu Krishti. Pra, ne e vendosim të gjithë shpresën tonë në hirin, në mëshirën që ai do të na japë në kthimin e tij. Kjo do të thotë se ne kemi qëndrimin e duhur. Pra, e vetmja mënyrë për të hyrë në mbretërinë e tij është që Jezusi të japë mëshirën e tij për ne që jemi në të djathtën e tij (Mateu 25,34). Pa hirin e Tij ne nuk mund ta arrijmë atë. Sepse ai është dera. Ndoshta një mendim përfundimtar mbi temën e shpëtimit. Ai është dera, ai do të jetë gjykatësi. Në kthimin e tij ai do të vendosë se kush do të hyjë në mbretërinë e Perëndisë dhe kujt do t'i japë mëshirë për ta arritur këtë. Ai do të marrë parasysh vendimin tonë,

dëshirën dhe vendosmërinë tonë. Ai nuk do t'i kushtojë vëmendje mëkateve tona, porse fajit tonë. Ai do të shikojë dashurinë dhe besimin tonë. Dhe ai do të jetë i vetmi që do të vendosë nëse do të na pranojë - apo jo. Mos u shqetësoni për atë që njerëzit thonë për ju. Mos u shqetësoni për atë që mendon shumica, kjo nuk na intereson. Ajo që ka rëndësi është se çfarë mendon Jezusi për ne dhe çfarë na thotë ai. Çdo gjë tjetër nuk është e rëndësishme. Nuk ka rëndësi as se çfarë mendon apostulli juaj për ju. Sepse edhe vëll e admin. janë vetëm njerëz. Ata kanë idetë e tyre, prejardhjen e tyre kulturore. Ajo që është e rëndësishme është Jezu Krishti. Ai është gjyqtari. Mos u shqetësoni, ai nuk do të pyesë apostullin kryesor se kush duhet të pranohet apo jo. Për disa kjo është ngushëlluese. Ai shikon dashurinë tonë,

sinqeritetin tonë dhe dëshirën tonë për shpëtim. Ai është dera e shpëtimit, askush tjetër. Për t'u shpëtuar ne duhet të kalojmë nga dera e Jezu Krishtit. Ne duhet të besojmë në të, por ne kemi vullnetin tonë të lirë.

Ne duhet të vendosim çdo herë nëse duam të kalojmë nga kjo derë. Asgjë dhe askush nuk mund të na ndalojë të hyjmë në mbretërinë e Perëndisë. Vendimi është i yni. E vetmja mënyrë për të marrë ushqimin që na nevojitet për të hyrë në Mbretërinë e Perëndisë është nëpërmjet mësimit të Krishtit, të cilin ai na e jep nëpërmjet apostulatis dhe Darkës së Shenjtë. Sepse Jezusi tha: "Kushdo që ha mishin tim dhe pi gjakun tim, ka jetë të përjetshme, pra, për të shpëtuar ne duhet të kalojmë nga kjo derë: shpallja e

Apostuli i distriktit Edy Isnugroho
(Azia Juglindore) foli rreth vendimit
per të qenë pro Zotit

Ungjillit dhe festimi i Darkës së Shenjtë? Mos u shqetësoni, ne e vendosim shpresën tonë në hirin, në mëshirën që ai do të na japë kur të kthehet. Dhe ne nuk na interesojnë mendimet e të tjerëve. Ajo që ka rëndësi është mendimi i Jezu Krishtit.

Pra, ky është njëri aspekt: Jezusi është dera e shpëtimit. Do të doja të përmendja një aspekt tjetër. Jezusi duhet të jetë gjithashtu dera në jetën tonë të përditshme. E dini, ndonjëherë ka situata që duken të pashpresa. Jeni në një situatë të vështirë dhe duket si një rrugë pa krye. Dhe ju nuk dini si të dilni prej saj. Le ta përdorim Jezusin si një derë edhe këtu. Çfarë do të thotë konkretisht? Kur jemi në sprovë ose situata të vështira, duhet të jemi të vetëdijshëm se zgjidhja përfundimtare dhe e vërtetë është kthimi i Krishtit. Zoti dëshiron të na shpëtojë. Ai dëshiron të na çlirojë nga të gjitha mundimet dhe të gjitha problemet dhe të na pranojë në mbretërinë e tij.

Është normale të kërkojmë ndihmën e tij kur lindin vështirësi. Por le ta shohim më nga afër Jezusin si derën e

shpëtimit. Para së gjithash, ndihma e tij është të sigurojë që ne mund të hyjmë në mbretërinë e Perëndisë pavarësisht nga këto mundime. Kjo është ndihma e tij. Kur jemi të sëmurë, ose burri apo gruaja ose fëmijët tanë janë të sëmurë, është e natyrshme të themi, "Zot, të lutemi ndihmona". Dhe ka shpresë. Ndonjëherë Zoti u përgjigjet lutjeve të tilla, dhe ndonjëherë jo. Dhe të them të drejtën, nuk e kam idenë pse ai i përgjigjet lutjes në një rast dhe jo në një tjetër. Por unë ju them nga përvoja ime se çdo herë ai jep ndihmën që shpirtat kanë nevojë për të qëndruar besnikë pavarësisht këtyre sprovave dhe vështirësive. Ne duhet të jemi të vetëdijshëm për këtë.

Pra, ndihma e Perëndisë është kryesisht për të na ndihmuar të qëndrojmë besnikë. Kur Jezusi ishte në tokë, ai vetë u gjend në situata nga të cilat nuk kishte rrugëdalje. Dhe është për t'u habitur që ai përdorte, si të thuash, të njëjtën derë çdo herë. Ai u tërhoq dhe iu lut Atit të tij. Dhe ajo ecje nëpër derën e lutjes e ndihmonte çdo herë. Ngaqë u lut, ai mori ndihmën, ngushëllimin dhe mençurinë që i nevojitej për të vazhduar.

Vëllezër dhe motra, kur gjendemi në një situatë të vështirë, kur duket se nuk ka zgjidhje, nuk ka rrugëdalje, ju lutemi kaloni nga dera e lutjes. Gjithmonë ia vlen të kalosh nëpër këtë derë. Lutja gjithmonë ndihmon. Le të kalojmë edhe ne nga dera e Jezu Krishtit për të zgjidhur problemet tona. Ne duam të qëndrojmë besnikë dhe të mbajmë urdhëresat e Tij. E di që e predikoj këtë pothuajse çdo të dielë. Dhe nuk lodhem duke e përsëritur. Bota sot na ofron kaq shumë dyer për të ecur dhe për të lënë pas vështirësitë. Dhe nga perspektiva njerëzore, këto dyer janë një zgjidhje. Ato janë zgjidhje që zgjidhin çështjet dhe problemet tona tokësore. Por duke vepruar kështu, ne po e vëmë në rrezik shpëtimin tonë. Ne nuk duam të ecim nëpër një derë e cila do të rezultojë që të na bëjë të mos i mbajmë më urdhëresat e Perëndisë. Pavarësisht se në çfarë situatë gjendemi, le t'i mbajmë gjithmonë urdhëresat. Është një derë e vogël dhe një rrugë e vështirë. Por shpëtimi ynë është një prioritet. Për shkak se duam të jemi të sigurt, nuk do të kënaqemi me një derë tjetër. Duhet të jemi të vetëdijshëm se kjo mund të bëhet shumë shpejt konkrete që: një gënjeshtër e vogël dhe më pas gjithçka bëhet shumë më komode. Le të hyjmë në derën e urdhëresave të Zotit.

Kryqëzimi ishte padyshim një rrugë pa krye për Jezusin. Ai nuk e kuptonte dot vullnetin e Atit të tij. Dhe për të

Apostuli kryesor Jean-Luc Schneider ne mes të motrave dhe vell. të admin.

kishte vetëm një derë që mbeti e hapur: ai i besonte Atit të tij. E them me fjalët e mia: “Zoti im, nuk të kuptoj. Pse më le? Por unë kam besim tek ti. Unë të dorëzohem dhe e pranoj vullnetin tend. Vëllezër dhe motra, në shumë situata kjo është e vetmja mundësi që ne kemi për të dalë nga një qorrsockak. Thjesht pranoni se ne nuk mund t'i kuptojmë veprimet e Perëndisë. Dhe e vetmja mënyrë për të ecur përpara është t'i besojmë Zotit pa e kuptuar Atë, pa bërë asnjë pyetje. Edhe unë e kam përjetuar këtë, ndaj e di që nuk është e lehtë të kalosh nga ajo derë. Por kjo është padyshim mënyra më e mirë për të dalë nga një situatë e vështirë.

Ka edhe një derë tjetër: dera e dashurisë për tjetrin. Jezusi kaloi nëpër këtë derë shumë herë. Kujtoni dishepujt që e lane në baltë. Jezusi kaloi nëpër derën e faljes. Kjo ishte zgjidhja e problemit. Edhe ne duam të kalojmë nga dera e faljes. Kur falim dikë, mund të jemi të sigurt se kemi marrë vendimin e duhur. Ju kurrë nuk gaboni me faljen. Kaloni nëpër këtë derë bamirësie, dashurie për tjetrin dhe bëni mirë në vend që ta ktheni të keqen me të keqe. Për shumë njerëz, është normale të hakmerren kur dikush i ofendon ose i lëndon. Hakmarrja është mënyra më e lehtë. Le të kalojmë nga dera tjetër - ajo është më e vogël, por më e mirë - dhe ta shpërblejmë të keqen me të mirë. Kjo derë të çon në mbretërinë e Perëndisë dhe të nxjerr nga situatat e vështira.

Dera e Jezusit është dera e dashurisë. Edhe në fund të jetës së tij ai kaloi nëpër atë derë. Ai donte të kthehej tek Ati i

tij. Por ai nuk donte të shkonte vetëm. Nuk na ka harruar as neve as fqinjën e tij. Ai madje u kujdes për kriminelin që ishte varur me të në kryq. Ai u kujdes për njerëzit e tij, për Marinë, për Gjonin. Dhe ai u lut për ata që e kishin kryqëzuar. Ai vdiq për ne. Ai nuk donte të kalonte i vetëm nëpër derën e shpëtimit. Ai donte që ne të shkonim me të. Le të shkojmë edhe ne nëpër këtë rrugë, nga kjo derë. Ne nuk duam të kërkojmë ndihmën e Zotit vetëm për veten tonë. Le të mos jemi egoistë, por çfarëdo që të ndodhë në jetën tonë, le të kujdesemi gjithmonë për fqinjët tanë. Duhet të jemi të vetëdijshëm se nuk duam të shpëtojmë të vetëm. Ne duam që të tjerët të shpëtohen me ne. Jezusi na shpëtoi dhe kjo është arsye

MENDIME KYÇE.

Jezu Krishti është dera e shpëtimit tonë. Ai na çliron nga e keqja, na ushqen dhe na jep mëshirë. Në prova të ndryshme ne ndjekim shembullin e Jezusit.

MESIA DHE MBRETËRIA E TIJ E PAQES

SIPAS ISAIA 11

Rreth më shumë se 700 vjet para lindjes së Jezu Krishtit banonte në Jeruzalem një Profet. Ai quhej Isaija. Perëndia shpall nëpërmjet tij ardhjen e Mesisë. Isaija përshkruan gjithashtu, se si do të ishte kur ky mbret i paqes të ndërtonte mbretërinë e tij:

Do të dalë një filiz i ri nga fisi i Isaiës (Ati i Davidit) dhe një degë e re nga rrënjët e tij do të sjellë frute.

Mbi të do të mbretërojë shpirti, fryma e Zotit: shpirti i mënçurisë dhe i mirkuptimit, shpirti i këshillimit dhe i forcës, shpirti i njohurisë dhe i druajtjes ndaj Zotit.

Dhe ai do të kënaqet me druajtjen ndaj Zotit. Ai nuk do të gjykojë nga ajo që shohin sytë e tij, as do të gjykojë me atë që dëgjojnë veshët e tij.

Por ai do t'i gjykojë të varfërit me drejtësi dhe do të sjellë drejtësi për të vuajturit e vendit. Me shufrën e gojës së tij do

të godasë dhunuesit dhe me frymën e buzëve të tij do të vrasë të pabesët.

Drejtësia do të jetë brezi i ijeve të tij dhe besnikëria brezi i mesit të tij.

Ujqërit do të banojnë me qengjat dhe panterat do të zenë vend me dhitë.

Një djalë i vogël do të ruajë viça, këlyshë luanësh dhe bagëti së bashku.

Lopët dhe arinjët do të kullosin bashkë dhe të vegjlit e tyre do të shtrihen bashkë.

Luanët do të hanë kashtë si bagëtia. Një foshnjë do të luajë aty ku kunadhja ka strofkullën e vet dhe një fëmijë i vogël do të

vendosë dorën e tij në strofkën e saj.

Askush nuk do të bëjë keq. Nuk ka më mëkat në malin e shenjtë të Zotit. Toka do të mbushet me njohurinë e Zotit, ashtu si deti është plot me ujë. Në atë kohë do të ndodhë që dega e rrënjës së Isait do të qëndrojë si një shenjë për kombet. Kombet do ta kërkojnë atë dhe vendi ku ai banon do të jetë i lavdishëm.

PER VIZITE TEK LOWREANA NE ABU ROAD (INDI)

Unë quhem Lowreana, por të gjithë më thërrasin Ruchi. Jam 13 vjeçe dhe banoj në Abu Road, një qytet i vogël në shtetin e Rajasthan-it në Indi.

India është një ndër vendet më të mëdha të botës, atje banojnë 1,4 miliardë njerëz. Shumica e indianëve banojnë jashtë qyteteve. Ndër 100 indianë, 67 banojnë në fshatra dhe 33 në qytete – si familja ime.

Babai im quhet Bhaskar, ai shërben si bari në bashkësinë tonë. Nëna ime, Agnesh, është mësuese dhe është shumë e rreptë në kontrollin e detyrave të shtëpisë. Ajo është njëkohësisht edhe mësuesja e shkollës tonë të së dielës. Unë kam edhe një vëlla më të madh që quhet Richard Paul. Ai luan me kënaqësi Cricket, një lojë ku topi gjuhet me force me një pallaskë të madhe druri. Mua nuk më pëlqen Cricket, ndërsa vëllai im e ka shumë qejf atë.

Bashkësia jonë rrjedh nga një nga kishat më të vjetra apostolike të reja të Indisë. Këtu kanë marrë vulën besimtarët më të vjetër të indisë. Gjëja më e bukur në kishë është për mua shkolla e së dielës, ku ne mësojmë diçka për Zotin. Ne jemi tetë fëmijë dhe kemi dy mësuese.

Unë shkoj në një shkollë private, e cila është fare pranë shtëpisë ku banoj. Unë shoqërohem me shumë fëmijë, por vetëm pak janë me të vërtetë shokë të mirë. Më pëlqen të eci me patina, para pak kohësh zura vendin e dytë në një garë që u zhvillua në shkollën tonë.

Shumica e indianëve hanë shumë pak ose aspak mish. Gjellët indiane kanë brenda shumë erëza dhe në shumicën e rasteve janë shumë djegëse. Ne jemi mësuar që të vegjël dhe na pëlqen kështu. Mua më pëlqejnë zarzavatet, mbi të gjitha bamjet.

Babai im punon në një fabrikë, por të shtunave e ka pushim. Për këtë unë gëzoj gjithnjë, se atëhere bëjmë eskursione. Më shumë më pëlqen parku Shantikunj, pasi është shumë i madh dhe ka shumë gjelbërim e mundësi për të luajtur.

■ Ilus: ruda130/stock.adobe

Besimi i vërtetë ka të ardhme

„Por kur të vijë Biri i njeriut, a do të gjejë vallë besim në tokë?“ Ai kishte besim të plotë te Perëndia dhe e dinte se e ardhmja do të ishte në përputhje me planin e shpëtimit. Duke bërë këtë pyetje, Jezusi thjesht donte të theksonte rëndësinë që do t'i jepte besimit në kthimin e tij. Për të hyrë në Mbretërinë e Qiellit si fryti i parë, nuk do të mjaftojë të rilindësh sërish nga uji dhe nga Shpirti, por përkundrazi duhet të mbushesh me besim të vërtetë!

Beso në fjalën

Për të shpëtuar ne duhet të besojmë në Jezu Krishtin; Biri i Perëndisë erdhi në tokë për të na sjellë jetën e përjetshme. Besimi në Krishtin përfshin besimin në ringjalljen tonë, në bashkimin e përjetshëm me Perëndinë dhe në Krijimin e ri. Pa dimensionin eshatologjik, (në të ardhmen) besimi i krishterë humbet të drejtën e tij për të ekzistuar. Fatkeqësisht, shpresa eshatologjike ndonjëherë ka dale në vend të dytë mes të krishterëve. Për disa, Jezu Krishti është kryesisht dikush që mund t'i zgjidhë problemet e tyre. Për të tjerët, ai është një standard etik dhe mësimi i tij është, ndër të tjera, një udhëzim se si të ecet, se si të bëhet më mirë.

Besimi në Zot është të kesh besim në Fjalën e Tij. Adami dhe Eva ranë në mëkat sepse nuk e besuan Fjalën e Perëndisë. Abrahami u bekua sepse besoi pa parë. Për shkak se ata nuk mund të besonin pa parë, Zakaria, babai i Gjon Pagëzorit, u qortua nga një engjëll dhe Thomai u qortua nga Jezusi. Të besosh do të thotë gjithashtu të mbahesh pas së vërtetës hyjnore pa qenë në gjendje ta kuptojmë atë në mënyrë racionale. Zoti nuk na kërkon që të braktisim të gjitha njohuritë njerëzore. Por ai na ofron të ndjekim rrugën e besimit në mënyrë që të kemi akses në të vërtetat që janë përtej të kuptuarit njerëzor.

Beso në rikthimin

Natyrisht, për t'u pranuar nga Krishti kur ai të vijë përsëri, ne duhet të besojmë në kthimin e Tij! Fatkeqësisht, ky besim nuk ekziston tek të gjithë. Një pjesë jo e vogël e krishterimit nuk e kupton më ardhjen e Krishtit si një ngjarje reale, si

një ndërhyrje hyjnore në histori, por thjesht si një proces shpirtëror që ndodh tek çdo besimtar. Për përkrahësit e kësaj pikëpamjeje, ideja se njerëzit që jetojnë në tokë do të ngriheshin papritur në parajsë është utopike. Ne jemi kundër këtij këndvështrimi. Kushdo që është autori i mishërimit të Birit të Perëndisë, i ringjalljes së Jezu Krishtit dhe i ngjitjes së tij në qiell, mund të sjellë edhe ringjalljen e të vdekurve, transformimin e të gjallëve dhe rrëmbimin e tyre drejt Zotit!

Për të qenë të sigurtë, besimi në kthimin e Krishtit duhet të bazohet vetëm në fjalën e Tij, jo në shenja. Profetët e Dhiatës së Vjetër e parashikuan me shumë detaje lindjen dhe shërbimin e Shpëtimtarit. Megjithatë, shfaqja e këtyre profecive nuk frymëzoi besim tek judenjtë. Nga ana tjetër, ata që besuan në fjalën e Jezusit më vonë kuptuan se gjithçka që kishin parashikuar profetët kishte ndodhur. Bibla jep shumë referenca për ardhjen e Zotit.

Megjithatë, do të ishte marrëzi të përpiqeshim të përcaktonim se kur do të ndodhë kthimi i Krishtit, apo edhe të përshkruajmë se si do të ndodhë, bazuar në këto parashikime. Ajo që është e rëndësishme sot është të besosh

në premtimin. Kur ai shfaqet, frutat e para mund të thonë: “Vërtet, gjithçka ndodhi saktësisht siç na tha Zoti!”

Besimi i vënë në provë

I vendosur të na ndajë nga Perëndia, i ligu kërkon të shkatërrojë besimin tonë në Fjalën e Perëndisë. Ai gjithashtu punoi me Adamin dhe Evën në parajsë dhe me Jezusin në shkretëtirë. Kështu na sulmon, sidomos kur jemi në vështirësi, për të na bërë të dyshojmë në Fjalën e Perëndisë.

Perëndia i lejon tundime të tilla sepse ato mund të kontribuojnë në shpëtimin tonë. Perëndia është i gjithëdijshëm - Ai nuk ka nevojë të na testojë për të dalluar besimin tonë ose për të zgjedhur ata që do të shpëtohen. Provat që lejon Perëndia synojnë të na mundësojnë të masim vetë forcën e besimit tonë, të bëhemi të vetëdijshëm për kufizimet tona dhe të bëjmë rregullimet e nevojshme.

Ky proces mund të ndodhë gjatë gjithë historisë së shpëtimit. Në Dhiatën e Vjetër, Perëndia e tundoi popullin e Izraelit në shkretëtirë (Ligji i Përtërirë 8,2-5) për të forcuar besimin e tyre në Fjalën që kishin marrë. Ai i bëri të vuanin nga uria për t'i mësuar se njeriu nuk jeton vetëm me bukë, por me Fjalën e Perëndisë. Ai ia ndaloi ujin për ta mësuar t'i besonte fjalës së tij. Dhiata e Re thotë se të krishterët e hershëm u sprovuan në mënyrë që besimi i tyre të forcohej (1 Pjetrit 1,6-9).

Nga ky këndvështrim duhet të kuptojmë edhe vështirësitë me të cilat përballemi sot. Pali thotë: «Kjo u ndodhi atyre si shembull. Kjo na është shkruar si paralajmërim se ka ardhur fundi i kohërave. Prandaj ai që mendon se qëndron në këmbë, le të ketë kujdes që të mos bjerë» (1 Korintasve 10,11, 12). Sprovat tona nuk lajmërojnë kthimin e Zotit, ato vetëm na përgatisin për të. Ato synojnë të na mundësojnë të masim besimin tonë.

Një nga sprovat më të mëdha që Zoti ia imponon njeriut është durimi. Abrahamit iu desh të priste dekada derisa të përmbushej premtimi i Perëndisë për t'i dhënë një djalë. Kaluan shekuj përpara se Perëndia t'u dërgonte njerëzve Shpëtimtarin që u kishte shpallur. Zoti na premtoi se do të kthehej së shpejti dhe ende nuk ka ardhur. A është i pathyer besimi ynë nga ky premtim? Besimi i vërtetë i reziston shkatërrimeve të kohës...

Besim pa prova

Ashtu si Abrahami, ne duam të besojmë në premtimin e Perëndisë dhe vullnetin e tij të mirë - madje edhe pa parë. Na është thënë se marrja e Darkës së Shenjtë është thelbësore për shpëtimin tonë. E megjithatë Zoti ka lejuar që ajo të mos iu ndahet të gjithëve për një kohë të gjatë. Si mund të shpjegohet ky paradoks? Ne nuk e dimë atë. Por a është kjo një arsye për të mos pasur më besim në mësimin e marrë? Besimi i vërtetë nuk tronditet nga pyetjet pa përgjigje.

Për shkak të besimit të tij absolut në Fjalën e Perëndisë, Jezusi ishte në gjendje t'i rezistonte tunduesit në shkretëtirë. Ai pret që njerëzit e tij të kenë të njëjtin besim në fjalën e tij. Ai nuk e miraton qëndrimin e atyre që i kërkojnë shenja për të besuar në të (Marku 8,11, 12; Gjoni 4,48). Është e lehtë të besosh tek apostulli kur numri i besimtarëve të vulosur po rritet vazhdimisht. Por ç'të themi për besimin tonë te apostulati kur shohim se disa nga kishat tona po bëhen gjithnjë e më pak të frekuentuara?

Besimi i vërtetë nuk ka nevojë për shenja të dukshme, ai bazohet vetëm në fjalën e Jezusit. Dhe Jezusi premtoi të ishte me apostujt e tij deri në fund!

Besimi personal

Besimi krijon një marrëdhënie personale veçanërisht të fortë midis besimtarit dhe Krishtit. Krishti jeton brenda atij që jeton në të me anë të besimit (Galatasve 2,20; Efesianëve 3,17). Lidhja jonë me Jezusin është vendimtare për shpëtimin tonë. Ne e vlerësojmë takimin me vëllezër e motra të tjerë, na pëlqejnë aktivitetet që bëjmë me ta dhe na pëlqen të marrim pjesë në ngjarjet kryesore të organizuara brenda kishës. Të gjitha këto gjëra na lidhin me kishën dhe me njëri-tjetrin. Por ajo që na shpëton është marrëdhënia jonë me Krishtin. Ndonjëherë Perëndia na teston në mënyrë që ne të mund të përcaktojmë nëse është Krishti me të cilin jemi të lidhur. Për shembull, mund të na pengojë të mblidhemi, të marrim pjesë në aktivitete, të organizojmë ngjarje të mëdha ose të marrim pjesë në shërbesat fetare. Ndonjëherë Ai na lejon të zhgënjehemi nga anëtarët e Kishës. Në rrethana të tilla ne mund të provojmë forcën e marrëdhënies personale që na lidh me Krishtin!

Përsëri, Perëndia nuk na tundon për të na rrëzuar apo përulur. Ai dëshiron që ne të fitojmë një vlerësim të duhur të besimit tonë dhe të jemi në gjendje të përgjigjemi para se të jetë tepër vonë. Përgjigja e duhur është të vijmë tek Ai me përulësi, duke thënë: “Unë besoj; Ndhimo mosbesimin tim!” (Marku 9,24). Zoti do ta plotësojë gjithmonë këtë kërkesë me kënaqësi!

Ne mund t'i dallojmë sprovat e miratuara nga Perëndia edhe në mundimet tona. Ato na japin gjithashtu mundësinë për të provuar forcën e besimit tonë. Le të shqyrtojmë veten pa zbukurim dhe me përulësi t'i kërkojmë Perëndisë që të na forcojë besimin. Ai do ta bëjë atë, sepse, siç shkroi apostulli Pal, “vetëm tundimi njerëzor ju ka goditur [deri tani]. Por besnik është Perëndia, që nuk do t'ju lërë të tundoheni përtej fuqisë suaj, por do t'i japë fund tundimit, që ju ta duroni” (1 Korintasve 10,13).

Masthead

Publikuesi: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Zürich/Switzerland

Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Germany

Editori: Simon Heiniger

Largimi i menjëhershëm por i parakohshëm i vëllait dhe priftit tonë të dashur Elton Demollari

Foto: NAK Shqipëri

Ishte data 31 Mars 2024, dita e festes se Pashkeve ne te gjithë boten e krishtere, po kështu edhe për apostolikët e rinj. Edhe ne Shqipëri u organizuan sherbesa festive ne ditën e Ringjaljes se Birit te Perendise, lordit tone Jezu Krisht. Te gjithë vellezerit e administrates qe heret u nisen per te sherbyer ne te gjitha bashkesite e Shqiperise edhe vellai yne Elton do te sherbente ne bashkesine e Tiranës. Keshtu ndodhi. Prift Eloni ndodhej ne ambientet e Kishes dhe po priste me shume gezim motat e vellezerit per të sherbyer ne kete dite te vecante. Sherbeu me shume dashuri e paqe duke organizuar edhe festën me besimtarët mbas sherbeses. Po ne kete sherbese kishte edhe motra e vellezer qe per arsye shendetesore nuk paten mundesi te jene prezent por Eltoni, edhe pse nuk ndjehej fort mire, nuk mund te rrinte pa ju shkuar nëpër shtëpi edhe atyre. Mbas dite rreth ores 15.00 shkon e viziton e sherben ne dy familje, I jep Darken e Shenjte dhe embelsira per festën e PASHKES nena Maxhides e moter Shpresës si dhe EV tashmë në pension Sotir Abeshi e nena Mari. Mbas ketyre sherbimeve rreth ores 16.00 me mer rne telefon dhe me tregon se ku kishte sherbyer dhe ndehej shume i kenaqur e I lumturuar për gjithshka kishte bërë. Sikletin që ndjente nuk e përmendi asnjëherë. Ne mbremje reth ores 10.30 me vjen nje thirrje telefonike nga Anglia. Ishte Mondit vellai I Eltonit, I cili mes te qarave me dha lajmin se Eltoni kishte ndrruar jete. Nuk doja ta besoja, se kisha vetem disa ore qe kisha biseduar me të .Menjehere mora ne telefon vellezërit Alfred Rako dhe Fatmir Elezi edhe per ta qe e pa besueshme. Ata u nisën menjëhere tek familja e Eltonit. Vdiq nga një infarkt total, ku qe e pamundur edhe për mjekët që ti jepnin ndihmë.

Vellezerit e administrates qendruan ate nate disa ore me familjaret biseduan per ceremonine e varrimit per ditën e neserme dhe vendosen me deshiren e familjareve, qe ceremonia mortore te mbahej ne oren 15.00 te se nesermes ne dt.1 Prill 2024 dhe te organizohej nga Kisha Apostolike Re ku Eltoni e donte shume, Kisha ku ai kishte sherbyer si Diakon e Prif mbi 15 vjet. Në ceremoninë mortore te organizuar foli edhe kryeplaku I Kishes Apostolike e Re. Andrea Rafaeli me fjalen e marre nga Bibla Filip. 4,13 : “Une mund te bej gjithcka me ane te Krishtit qe me forcon”. Ne fjalen e tij Kryeplaku iu drejtua te ndjerit: I dashur vellai yne Elton. Jemi ketu prane teje te gjithë ata qe ti I doje shume e te donin e të respektonin pa kushte. Eshte ketu bashkeshortja jote, jane femijet e tu Juara e Sioni , nena Erveheja e babai Bashkim, jane te afermit e tu, vellezerit e administrates e motra e vellezer te Kishes sone, nxenes e studentët e tu, kolege te universitetit, qytetare te Tiranës e shume te tjere qe te kishin njohur ne aktivitetin tend jetesor. Te gjithë duam te percjellim ashtu si te njohem plot Paqe, Miresi, Dashuri, i pa lodhur ne cdo detyre që more përsipër, si edukator per nxenesit e tu, buzagas me studentet e tu, prind shembullor per femijet e familjen tende, si Prift ne Kishen tone. Une e di cfare ke ndier ne ato momente te luftes tende me jeten ne momentin fatal I ke bere pyetjen vetes ja: “Kjo qe e gjitha”? E cfare mbeti? Ku do te shkoj? Por dhe pergjigjen tende e di mirë. Pyetjes Kjo qe e gjitha Ti do ti pergjigjeshe Po, gjithcka qe Meshire. Por ti i dashur vella Elton nuk ankoheste per asgjë që kishte kaluar ne jete, ti i dashur vella shikoje dhe vlersoje ate qe zoti te kishte dhuruar. Prandaj ti vella nuk frikesohesh as nga pyetja: e cfare mbeti e ku do

te shkoj? Sepse ti o vella pohoje gjithmone: mbetet Besimi, Shpresa, Dashuria. Ti ishe i sigurt se kur do te dilje per here te fundit nga shtepia jote qe e arrite me shume sakrifica do te kishe nje shtepi te re te ngritur nga Perendise qe do te ishte perjetesisht ne qiell. Ti nuk ju lute vetem forces se dashurise qe rrezaton tek Jezusi por u perpoqe ta deshmoje ate edhe tek te tjeret. Ti kishe njohuri te medha. Ti e dije porten drejt Bekimit dhe kete ti e fitove nga degjimi I fjales se Perendise per ta ruajtur ate ne zemer dhe per ta zbatuar ate ne praktike. Ti I dashur vella kishe njohuri te vecanta per te ardhmen sepse besoje dhe e dije se Jezusi do te vije perseri. Ti u lute cdo te diele ne sherbesat ku drejtoje per tu permbushur ky premtim I Perendise dhe e drejtove jeten tende mbi kete premtim. Por jeta nuk eci gjithnje ashtu si

e kishe menduar. Shume gjera mbeten te pa permbushura, por ti e pranove vullnetin e Perendise gje qe te dha force per ta duruar kryqin tend deri ne fund. Keshtu qe edhe hapin e fundit per tu larguar nga kjo bote per ne boten e pertejme e bere me ndihmen e atij qe te beri te forte. Mbas ceremonise mortore trupit i shoqeruar nga kortezhi I pjese-maresve u drejtua te vorrezat e qytetit. Edhe ne momentin final te kesaj ceremonie Kryeplaku I Kishes sone ia dorezoi trupin e te ndjerit Elton me fjalet: "At I dashur tashme po te dorezoi trupin e djalit te familjes Demollari, babain dhe bashkeshortit shembullor, vellain tone te besimit qe sherbeu dhe jetoj gjithje jeten e tij duke të pasur ty në zemër, o AT QIELLOR. AMIN.

Jeta e vellait tone Elton Demollari

Elton Demollari lindi më 20.05.1977 në Gjadër-Lezhë, ku familja e tij ishte vendosur me punë. Shkollen fillore Eltoni e kyen ne kete qytet. Ne vitin 1985 familja Demollari transferohet ne qytetin Stalin, sot Kucove, ku ai kreu shkollen 8- vjecare. Ne vitin 1992-1996 mbaron shkollen e mesme te gjuheve te huaja ne degen gjermanisht ne Tirane dhe nga viti 1996-2000 kryen studimet e larta ne Universitetin e Tiranës, Histori-filologji ne degen gjermanisht. Ne vitin 1992 Eltoni sebashku me vellain e tij Edmondin pagezohen nga Apostuli König ne Kishen Apostolike te Re ne Kucove. Ne vitin 2007 Eltoni martohet me Elden, vajzen nga Pojani i Korces dhe nga kjo martesë lindën dy femije Juara e Sioni. Ne vitin 2006 Eltoni emerohet me detyren e Diakonit ne bashkesine e Tiranës dhe ne vitin 2010 si Prift I Kishes Apostolike te Re. Gjate ketyre viteve pagezohen ne Kishen tone edhe familja e tij. Eltoni sherbeu rreth 15 vjet sip prift ne Kishen Apostolike e Re duke shkuar ne te gjitha bashkësitë e Shqipërisë. Gjithe jeta e tij u karakterizua nga korrektesia, sinqeriteti, komunikimi kulturor, baba shenbullor, familjar model, bashkeshort besnik, edukator e mesues shembullor, prift I pa lodhur ku reflektoi ne cdo dite te jetes tij vetem

PAQEN e DASHURINE e Jezu Krishtit, te cilen e ndau me te gjithje ne. Do te na mungoje shume prezenca e tij, e qeshura e sinqerte, ai perqafim i embel qe na dhuroje, ato fjale qe vinin nga zemra jote e bardhe por ti do te mbetesh gjithmon ne mendjen e zemrat e atyre qe te njohen e punuan me ty, Ti do te mbetesh i paharruar per bashkeshorten Elda e për femijet e tu. Ti do mbetesh I paharruar per prinderit e tu qe te rriten me shume dashuri e sakrifice, për vellain tend Edmondin qe te donte shume e te respektonte. Ti ishe dhe do te mbetesh per ne nje model i vertete i besimtarit Apostolik te Ri qe na frymazon shume ne rrugen tone te besimit. Faleminderit per gjithshka qe bere gjate ketyre viteve. I perjetshem qofte kujtimi yt vellai yne Elton. Ja si shprehet ne keto muaj zije bashkëshortja e tij Elda: "Mein Schatz", kështu më thërrisje. Ke dy muaj që nuk më thërret më. Kujtoj atë mbasdite pashke kur ti dhe shpirt ne duart e mia, nuk me the asgjë por më fole me sy. Më tregove se si duhet të drejtoj jetën e ne të treve, duke na mbrojtur nga lart. Kaloj 1 Qershori I pare I fëmijëve pa babanë. I shetisje dhe u blije gjëra pa fund sikur ta dije të ardhmen tënde. Ja Juara e mori provimin e B2 në gjermanisht. Sioni po ashtu. Jam e bindur që edhe ti gëzon për këto. Të premtoj, I dashur, se çdo gjë me fëmijët do të ecë në rrugën e duhur që ata të bëhen më të mire se ne, prindërit e tyre... Më ka marrë malli shumë për shikimin tend Tonushi im. Ti më jep force nga lart me atë shikim qe më tërhoqi që ditën e takimit tone të pare. Buzëqeshja jote e kishte burimin te zemra jote e bardhë si bora. Durimi yt I çuditshëm me gjithkënd e me gjithshka. Mua më ngushëlloje e më thoshe gjithmonë: Unë nuk bëj dot pa ty dhe ti nuk bën dot pa mua, sepse ne plotësojmë njëri-tjetrin dhe do jemi të lidhur deri në përjetësi. Unë ka filluar të mendoj sikur je pranë meje, më shoqëron kudo dhe vendimet I marrim bashkë, sepse komunikojmë me mendje e shpirt e zemër. Të kam dhe do të kem pranë përjetësisht...

Pasqyra

- 07.07.2024 Kiew or Liev (Ukrainë)
- 14.07.2024 Lubumbashi (RD Kongo)
- 19.07.2024 Yerevan (Armeni)
- 21.07.2024 Tiblisi (Gjeorgji)
- 28.07.2024 Memmingen (Gjermani)
- 16.08.2024 Mwanza (Tanzani)
- 18.08.2024 Dar es Salaam (Tanzani)
- 14.09.2024 Kinshasa (RD Kongo)
- 15.09.2024 Kinshasa (RD Kongo)
- 22.09.2024 Ostermundingen (Zvicer)
- 27.09.2024 Santa Cruz de la Sierra (Bolivi)
- 29.09.2024 São Paulo (Brazil)

New Apostolic Church
International

